

JORGE BORONAT

ipray

6

CEZROČNÉ
OBDOBIE
18. – 26. TÝŽDEŇ

i pray 6

CEZROČNÉ
OBDOBIE
18. – 26. TÝŽDEŇ

JORGE BORONAT

iPray

6

CEZROČNÉ
OBDOBIE
18. – 26. TÝŽDEŇ

*Modlite sa
s evanjeliom*

Copyright © Jorge Boronat
All rights reserved.

Z anglického originálu: *iPray with the Gospel*

Vydal © Zachej.sk, 2026
Grafika © Lýdia Valter

Preklad: Zachej.sk
Lektor prekladu: Pavol Petrík
Jazyková korektúra: Michaela Gočalová

Evanjeliové texty sú použité z Lekcionárov I. – IV.
so súhlasom Liturgickej komisie Konferencie biskupov
Slovenska, prot. č. 2383/2025 vydaný v Rožňave
3. septembra 2025.

Súradnice evanjelií sú uvedené podľa liturgického
kalendára, avšak samotné texty evanjelií sú autorom
krátené.

ISBN 978-80-8211-986-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym
spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným
spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Séria *iPray* pozostáva zo siedmich zväzkov:

iPray 1

Adventné a Vianočné obdobie

iPray 2

Cezročné obdobie 1. – 8. týždeň

iPray 3

Pôstne obdobie

iPray 4

Veľkonočné obdobie

iPray 5

Cezročné obdobie 9. – 17. týždeň

iPray 6

Cezročné obdobie 18. – 26. týždeň

iPray 7

Cezročné obdobie 27. – 34. týždeň

AKO PRISTUPOVAŤ K MODLITBE

Niekoľko užitočných tipov predtým, ako sa začnete modliť.

→ Môžeme sa modliť?

Teda rozprávať sa s Bohom?

Samozrejme! Boh nás stvoril, aby sme boli jeho priateľmi, a priatelia sa rozprávajú. Na vnútornú modlitbu nepotrebujeme žiadne školenie. Neexistuje žiadna štandardná metóda.

→ Ako máme začať?

Môžete začať *úvodnou modlitbou*, aby ste sa naladili. Potom sa s ním jednoducho začnite rozprávať. Ako učil svätý Josemaría Escrivá, ide len o to, aby ste začali rozhovor. Radí: „Neviete, ako sa modliť? Postavte sa do Božej prítomnosti a hneď, ako povieť: ‚Pane, neviem sa modliť!‘, môžete si byť istí tým, že už ste začali.“

→ Čo máme potom robiť?

Môžete *čítať evanjelium a komentáre v iPray*. Môžu vám poskytnúť podnet na tému modlitby. Ale pamätajte: najdôležitejšiu časť vašej modlitby v tejto brožúrke nenájdete. Podstatné je to, čo mu hovoríte, a najmä to, čo on hovorí vám.

→ **O čom máme hovoriť?**

O všetkom! „O ňom, o sebe: o radoostiach, smútkoch, úspechoch a neúspechoch, ušľachtilých ambíciách, každodenných starostiach, slabostiach. A o vďakyvzdaniach a prosbách, o láske a zadostučinení“ (svätý Josemaría).

→ **Ako modlitbu ukončiť?**

Na konci modlitby môžete požiadať Pannu Máriu o pomoc; mali by ste tiež poďakovať Pánovi za tento dialóg. Ak chcete, môžete skončiť *záverečnou modlitbou*.

ÚVODNÁ A ZÁVEREČNÁ MODLITBA PODĽA SVÄTÉHO JOSEMARÍU ESCRIVÁ

Svätý Josemaría Escrivá (1902 – 1975), zakladateľ Opus Dei, zanechal veriacim dve jednoduché, ale veľmi hlboké modlitby, ktoré odporúčal modliť sa na začiatku a na konci osobného rozjímania či duchovných cvičení. Dodnes sa používajú ako osvedčený spôsob, ako sa sústrediť na Božiu prítomnosť a zveriť mu ovocie modlitby.

Úvodná modlitba

Pane a Bože môj, pevne verím, že si tu prítomný, že ma vidíš a počuješ. S hlbokou úctou sa ti klaniam. Prosím ťa o odpustenie mojich hriechov a o milosť plodného prežitia tohto času modlitby. Nepoškvrnená Matka, svätý Jozef, môj ochranca, môj anjel strážny, orodujte za mňa.

Záverečná modlitba

Ďakujem ti, Bože môj, za dobré predsavzatia, pohnutky a vnuknutia, ktorými si ma obdaril pri tomto rozjímaní. Prosím ťa o pomoc, aby som ich uviedol do života. Nepoškvrnená Matka, svätý Jozef, môj ochranca, môj anjel strážny, orodujte za mňa.

CEZROČNÉ OBDOBIE

Osemnásta až dvadsiata šiesta nedeľa
v Cezročnom období

Evanjelium → Mt 14, 13 – 21

Keď Ježiš počul o smrti Jána Krstiteľa, odobral sa odtiaľ loďkou na pusté miesto do samoty. Ale zástupy sa o tom dopyčovali a pešo išli z miest za ním. Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých.

A keď sa zvečeralo, pristúpili k nemu učeníci a hovorili: „Toto miesto je pusté a čas už pokročil. Rozpusť zástupy, nech sa rozídu do dedín kúpiť si jedlo.“

Ale Ježiš im povedal: „Nemusia nikam chodiť; vy im dajte jesť!“

Oni mu vraveli: „Nemáme tu nič, iba päť chlebov a dve ryby.“

On povedal: „Prineste mi ich sem!“

Veľmi rád ťa vidím, Ježišu, vždy „v pohotovosti“. Odišiel si na osamelé miesto, ale duše ťa aj tak prichádzali hľadať. Predstavujem si ťa vyčerpaného, ako sa snažíš odpočívať, a tvojich učeníkov, ako ťa chránia pred ľuďmi hovoriac: „No tak! Nechajte ho aspoň na chvíľu na pokoji! Už celé veky nespál. Aj on si potrebuje oddýchnuť.“ Ty si sa však pozrel na každého človeka, ktorý prišiel; vedel si, ako veľmi ťa hľadali. Ty, Pane, si vedel lepšie než oni sami, čo potrebujú, a vždy si mal s nimi súcit. Chcem ťa

napodobňovať, Pane, a byť k dispozícii vždy, keď ma duše potrebujú. Nemôžem sa poddať únave a nechávať veci na inokedy, pretože nikdy s istotou neviem, či ešte budem mať ďalšiu príležitosť niekomu pomôcť.

Byť dobrým kresťanom 24 hodín denne, vždy v službe, je veľmi náročné. Je to vyčerpávajúce. No naplňa nás to skutočnou radosťou. Pre spásu duší a aby sme uľavili ľudskému utrpeniu, by sme mali byť pripravení urobiť čokoľvek a kedykoľvek. Niet ani sekundy nazvyš! Blahoslavený Álvaro del Portillo spomínal, ako šiel jedného dňa navštíviť svätého Jána Pavla II. v dosť neskorú večernú hodinu. Kým čakal na príchod pápeža, počul jeho kroky, ako sa blížila chodbou, a znelo to, akoby ťahal nohy za sebou. Bolo zrejmé, že pápež je veľmi unavený. Blahoslavený Álvaro zvolal: „Svätý Otče, aký ste unavený!“ Pápež sa naňho pozrel a pevným, no priateľským hlasom odpovedal: „Keby som v túto hodinu dňa nebol unavený, bol by to znak, že som si nesplnil svoje povinnosti.“

Na odpočinok budeme mať celú večnosť, ale na záchranu duší len niekoľko rokov...

*Mária, Matka moja,
nedovoľ mi premrhať ani sekundu
môjho života v službe tvojmu Synovi
a duším!*

Evanjelium → Jn 6, 24 – 35

Ježiš povedal Židom: Nezháňajte sa za pominuteľným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka... môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba. Lebo Boží chlieb je ten, ktorý zostúpil z neba a dáva svetu život.“

Povedali mu: „Pane, vždy nám dávaj taký chlieb.“

Ježiš im povedal: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“

Počas nasledujúcich nediel' budeme sledovať Ježišovu reč o Eucharistii, ktorú predniesol krátko po rozmnožení chlebov a rýb (Jn 6). Zástup, ktorý bol nasýtený zázrakom, išiel za Ježišom; napokon, dal im jesť zadarmo! Náš Pán však využíva túto situáciu, aby im povedal, o čo by mali v skutočnosti prosieť, čo má byť ich najdôležitejšou prioritou: chlieb života, Eucharistia.

Keď sa svätý John Henry Newman rozhodol stať katolíkom, musel svoje rozhodnutie vysvetliť priateľom a rodine. Znamenalo to, že sa bude musieť mnohého zriecť. Jeden z jeho priateľov mu pripomenul, že ak sa stane katolíkom, príde o svoj vysoký

ročný príjem. Na túto námietku svätý John Henry odpovedal: „A čo sú všetky strieborné libry sveta v porovnaní s jediným svätým prijímaním?!“ To ukazuje, ako veľmi si vážil Eucharistiu a čo všetko bol ochotný obetovať, aby ju mohol prijímať. Ponúka nám to príležitosť uvedomiť si, aký dôležitý bol pre neho Ježiš. Môžeme sa v tomto čase modlitby spýtať sami seba: Aký dôležitý si pre mňa, Pane? Čo som ochotný urobiť alebo čoho sa zriecť, aby som ťa mohol prijať?

Slávny taliansky spisovateľ Alessandro Manzoni nikdy nevynechal nedeľnú svätú omšu. Keď už bol starší, počas jedného veľmi mrazivého zimného dňa sa ho rodina snažila presvedčiť, aby na svätú omšu nešiel. On im oponoval: „Keby ste mali výherný žreb v lotérii v hodnote viac než 100 000 lír (vtedy to bola obrovská suma) a dnes by bol posledný deň na jeho vyzdvihnutie, nešli by ste tam?“ Keď mu odpovedali, že sa to nedá porovnať, povedal: „Máte úplnú pravdu! Všetko zlato vesmíru sa nedá porovnať s tým malým kúskom chleba.“

*Mária, Matka Eucharistie,
vlej do mňa vrúcnu lásku
k tvojmu Synovi v Eucharistii.*

Evanjelium → Lk 12, 13 – 21

„Istému boháčovi prinieslo pole veľkú úrodu. Premýšľal a hovoril si: ‚Čo budem robiť? Veď nemám kde uložiť svoju úrodu.‘ Potom si povedal: ‚Toto urobím: Zrúcam svoje sýpky a postavím väčšie a tam uložíť všetko obilie i ostatný svoj majetok. Potom si poviem: Duša, máš veľké zásoby na mnohé roky. Odpočívaj, jedz, pi a veselo hoduj!‘

Ale Boh mu povedal: ‚Blázon! Ešte tejto noci požiadajú od teba tvoj život a čo si si nahonobil, čie bude?‘

Tak je to s tým, kto si hromadí poklady, a pred Bohom nie je bohatý.“

Ježiš nás varuje pred lakomstvom, pred túžbou vlastniť a hromadiť stále viac vecí. Lebo napokon všetci zomrieme ako muž v podobenstve, a svoje majetky si so sebou nebudeme môcť vziať. Tutanchamón sa o to pokúsil... a jeho hrobka už dávno bola vykradnutá. Tí, ktorí sa príliš trápia pre materiálne veci, nikdy nie sú spokojní. Nenachádzajú pokoj a – čo je ešte horšie – nenachádzajú Boha. Pripomína nám to príbeh bohatého mladíka: dal prednosť svojim poliam, kravám a ovciam pred Bohom.

Pre kresťanov je chudoba srdca čnosťou. Umožňuje nám vzlietnuť vysoko k Bohu, pretože ak sme

naložení vecami, nemôžeme lietat'. Videli ste niekedy majestátny let orla, ktorý sa dokáže vznášať vysoko na oblohe bez mávania krídel? Nie je to len vďaka ich rozpätiu. Je to predovšetkým vďaka ľahkosti jeho tela. Ježiš chce, aby sme lietalí vysoko, a preto chce, aby sme boli slobodní od materializmu a chamtivosti.

Tu je niekoľko spôsobov, ako svätý Josemaría praktizoval čnosť chudoby: Nikdy nepoužíval nič tak, akoby to bolo jeho vlastníctvo; napríklad si nikdy nepísal svoje meno do kníh, ktoré používal. Nehovoril „moja izba“, ale „izba, ktorú používam“.

Nikdy si nenechával nič, čo nepotreboval alebo nepoužíval; napríklad sa zbavil svojich hodínok, keďže ho vždy sprevádzal blahoslavený Álvaro, ktorý hodinky mal.

Nikdy sa nestážoval, ak nemal niečo, čo potreboval; blahoslavený Álvaro poznamenáva, že za 40 rokov po jeho boku nepočul ani jednu sťažnosť.

Keď si mohol vybrať, vybral si pre seba to horšie...

V živote svätého Josemaríu bolo ešte mnoho ďalších prejavov chudoby, ale môžeme začať tým, že si sami vyskúšame aspoň tieto malé kroky...

*Mária, Matka moja,
ty ma môžeš naučiť chudobe.
Pomôž mi odpútať sa od materiálnych vecí...*

Evanjelium → Mt 14, 22 – 36

Len čo Ježiš nasýtil zástupy, rozkázal učeníkom, aby nastúpili na loďku a išli pred ním na druhý breh, kým on rozpustí zástupy... Zvečerilo sa a on tam bol sám.

Loďka bola už mnoho stadií od zeme a zmietali ňou vlny, lebo vietor dul proti nim. Nad ránom sa, kráčajúc po mori, blížil k nim Ježiš. Keď ho učenici videli kráčať po mori, vzrušení vraveli: „Mátoha!“ A od strachu vykriekli.

Ale Ježiš sa im hneď prihovril: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“

Peter mu povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode.“

On povedal: „Pod!“

Peter vystúpil z loďky, vykročil po vode a šiel k Ježišovi. Ale keď videl silný vietor, naľakal sa. Začal sa topiť a vykrikol: „Pane, zachráň ma!“

Učeníci boli vydesení. Ježiš ich upokojil: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“ Peter chcel dôkaz a tak ho požiadal, aby aj on mohol kráčať po vode. Ježiš ho zavolať: „Pod!“

Polovica tela je už z loďky von. Pravá noha na vode... Trochu zvláštny pocit. Ľavá noha na vode...

Čudné! Ruky pustili loď a hľa! Najprv jeden krok. Potom druhý... Peter kráča po mori!

Potom sa však pozrel dolu. Vietor a vlny v ňom vyvolali váhanie. „Čo ak to nezvládnem? Čo ak sa potopím?“ A v tej chvíli, keď začal pochybovať, začal sa topiť. Všetko išlo tak dobre! Robil nemožné. No keď začal premýšľať „čo ak...“, to, čoho sa obával, sa začalo naplňať. Všetky jeho „čo ak“ sa stali skutočnosťou vo chvíli, keď začal pochybovať.

Viete, že podľa zákonov aerodynamiky by čmeliaky nemali byť schopné lietať? Našťastie im to nikto nepovedal... a tak lietajú ďalej. Ak uprieme zrak na Ježiša, môžeme vytrvať v čomkoľvek, nech sa to zdá akokoľvek nemožné. Ak nás volá, nikdy nepochybujeme, že dokážeme vytrvať vo svojom povolaní, nestrácajme ani sekundu premýšľaním nad tým, „čo ak“. Ak nám povedal „pod“, potom prosme Máriu, aby nám pripomínala, že sa nemáme čoho báť; žiaden vietor, žiadne vlny, žiadna búrka nás nemajú vystrašiť, lebo Ježiš kráča s nami.

A aj keby sme mu na chvíľu tak ako Peter prestali dôverovať, Ježiš nás z vody opäť vytiahne, ak ho o to požiadame. Kráčajme v jeho stopách, aj keby viedli po vode. Len ho nasledujme. Nikdy nás nenechá topiť sa. Nikdy!

Evanjelium → Mt 14, 13 – 21

Keď Ježiš počul o smrti Jána Krstiteľa, odobral sa odtiaľ loďkou na pusté miesto do samoty. Ale zástupy sa o tom dopyčovali a pešo išli z miest za ním. Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých.

A keď sa zvečeralo, pristúpili k nemu učeníci a hovorili: „Toto miesto je pusté a čas už pokročil. Rozpusť zástupy, nech sa rozídu do dedín kúpiť si jedlo.“

Ale Ježiš im povedal: „Nemusia nikam chodiť; vy im dajte jesť!“

Oni mu vraveli: „Nemáme tu nič, iba päť chlebov a dve ryby.“

On povedal: „Prineste mi ich sem!“

Veľmi rád ťa vidím, Ježišu, vždy „v pohotovosti“. Odišiel si na osamelé miesto, ale duše ťa aj tak prichádzali hľadať. Predstavujem si ťa vyčerpaného, ako sa snažíš odpočívať, a tvojich učeníkov, ako ťa chránia pred ľuďmi hovoriac: „No tak! Nechajte ho aspoň na chvíľu na pokoji! Už celé veku nespál. Aj on si potrebuje oddýchnuť.“

Ty si sa však pozrel na každého človeka, ktorý prišiel. Vedel si, ako veľmi ťa hľadali. Ty, Pane, si vedel lepšie než oni sami, čo potrebujú, a vždy si mal

s nimi súcít. Chcem ťa napodobňovať, Pane, a byť k dispozícii vždy, keď ma duše potrebujú. Nemôžem sa poddať únave a odkladať veci na neskôr, pretože nikdy s istotou neviem, či ešte budem mať ďalšiu príležitosť niekomu pomôcť.

Byť dobrým kresťanom 24 hodín denne, stále v službe, je veľmi náročné. Je to vyčerpávajúce. No naplňa nás to skutočnou radosťou. Pre spásu duší a aby sme uľavili ľudskému utrpeniu, mali by sme byť pripravení urobiť čokoľvek a kedykoľvek. Niet ani sekundy nazvyš!

Blahoslavený Álvaro del Portillo raz rozprával, ako šiel jedného dňa navštíviť svätého Jána Pavla II. v dosť neskorú večernú hodinu. Kým čakal na príchod pápeža, počul jeho kroky, ako sa blížila chodbou. Zdalo sa, akoby ťahal nohy za sebou. Bolo zrejmé, že pápež je veľmi unavený. Blahoslavený Álvaro zvolal: „Svätý Otče, aký ste unavený!“ Pápež sa naňho pozrel a pevným, no priateľským hlasom odpovedal: „Keby som v túto hodinu dňa nebol unavený, bol by to znak, že som si nesplnil svoje povinnosti.“

Na odpočinok budeme mať celú večnosť, ale na záchranu duší len niekoľko rokov ...

*Mária, Matka moja,
nedovoľ mi premrhať ani sekundu môjho života;
pomôž mi slúžiť tvojmu Synovi
a duším!*

UTOROK 18. TÝŽDŇA V CEZROČNOM OBDOBÍ

Evanjelium → Mt 15, 1 – 2. 10 – 14

Tu pristúpili učeníci a povedali mu: „Vieš, že sa farizeji pohoršili, keď počuli, čo si povedal?“

On im odpovedal: „Každú rastlinu, ktorú nezasadil môj nebeský Otec, vytrhnú aj s koreňom.

Nechajte ich. Sú slepými vodcami slepých.

A keď slepý vedie slepého, obaja padnú do jamy.“

Existuje príbeh o dvoch slepých ľuďoch, ktorí sa stretnú na semafore. Náhodou do seba narazia. Obaja si myslia, že im niekto chce pomôcť prejsť cez cestu. „Môžem?“ spýta sa jeden z nich a chytí druhého pod pazuchu. „Nech sa páči!“ vďačne odpovie druhý. A bez ďalšieho slova obaja sebavedomo vykročia na vozovku. Náhle počuť škripanie brzd a nárazy áut, zatiaľ čo si dvaja nič netušiaci slepci veselo rozprávajú o počasí, až kým bezpečne neprídu na druhú stranu a nerozlúčia sa.

Byť slepý nie je problém, ak hľadáme pomoc. Skutočné nebezpečenstvo nastáva vtedy, keď je pomocníkom iný slepý, ktorý o svojej slepote nevie. To bol problém farizejov.

John Newton (1725 – 1807) začal svoju kariéru ako obchodník s otrokmi už vo veku jedenásť rokov. Keď mal dvadsaťtri, počas búrky, v presvedčení, že sa loď potopí, prosil o milosrdenstvo a prežil.

Neskôr, na palube lode prevážajúcej otrokov do Západnej Indie, ochorel a mal vysokú horúčku; opäť prosil Boha o milosrdenstvo a jeho modlitby boli vypočuté. Napriek tomu ešte mnoho rokov pokračoval v obchode s otrokmi. Trvalo mu dlho, kým si uvedomil závažnosť svojho hriechu, no keď ho uvidel, bojoval zo všetkých síl, aby zmenil verejnú mienku a otroctvo odstránil. Jeho úprimná ľútosť je vyjadrená v jeho najznámejšom hymne: „Úžasná milosť! Aký sladký ten zvuk, čo zachránil hriešnika, ako som ja! Bol som stratený, no teraz som nájdený, bol som slepý, no teraz vidím.“

V duchovnom živote sú ľudia, ktorí sú slepí a svoju slepotu si nepripúšťajú – a to je obzvlášť vážne, keď od nich závisia nevinné životy. Nikdy by sme nemali strácať nádej na ich uzdravenie, ani sa prestať za nich modliť. Úžasná milosť nášho Pána môže túto slepotu uzdraviť – ako o tom svedčí svätý Pavol.

*Mária, Matka moja, Hviezda morská,
prosím ťa, prihováraj sa za slepých,
ktorí tak veľmi potrebujú Kristovo svetlo.*